

Het is campagnetijd. De hete adem van verkiezingen hangt in de lucht.

Een man pleegt een aanslag.
Sleurt twee mensen de dood in.
Een terreurdaad van een extremist.
Tunesiër en zonder papieren.

Wat volgt is een stormloop van meningen die woorden als migratie, vreemdeling, illegaal en terreur schijnbaar feilloos aan elkaar breien tot een hermetisch blok.

Dit feit. Deze gebeurtenis is er de perfecte illustratie van, zo blijkt...

Eindelijk. Nu kan men voluit gaan.
Tv schermen, kranten en sociale media sites vullen zich met woorden, vingers en vuisten.

Eruit, weg ermee....

Droefenis.

Dat is het woord dat bij me opkomt.

Droefenis om al dit geweld.

Als sociaal werker ben ik dagelijks in contact met mensen in armoede.
Ook mensen zonder papieren maken hier deel van uit.
Ik luister naar hun dagelijkse strijd om een menswaardig bestaan.
Ik voel de polsslag van hun streven om toekomst te geven aan hun kinderen.

Ik hoor hun verbijstering over de aanslag.

Ik zie de angst in hun ogen nu ze mee de eindeloze diepte in worden gesleurd,
hun pijn nu ze mee gebrandmerkt worden als illegaal, gevaarlijk, terrorist...

Droefenis om de schaamte die ze voelen bij het zien van wie ze zijn in de ogen van zovele anderen.

Wie zonder papieren is verstopt zich nu nog dieper in de kieren van onze samenleving.
Bang zoekt men de schuilkelders op uit schrik voor de toorn van zoveel bange mensen.

Droefenis

Dat is het woord dat bij me opkomt.

Droefenis en een diep verlangen naar moed.

Mensen
die opstaan
zij aan zij met zoveel verworpenen

Deze daad van extreem geweld
mag geen vrijgeleide zijn om te ontmenselijken
en alles op één hoop te gooien.

Mensen zonder papieren zijn even divers als welke verzamelnaam ook.

Ik zie hun gezicht, ken hen bij naam.

En ik kan getuigen : het zijn mensen zoals U en ik, zoekend naar een menswaardig bestaan.

Yves Bocklandt